

A stylized illustration of a woman in a blue dress, with a red handbag on her head. The background is yellow with a vertical yellow bar behind the text.

DVE PODOBY LÁSKY

LEIGH HIMESOVÁ

DVE
PODOBY
LÁSKY

DVE PODOBY LÁSKY

LEIGH HIMESOVÁ

Fortuna
Libri

Original title: Leigh Himes: THE ONE THAT GOT AWAY

Copyright © 2016 by Leigh Himes

Cover copyright © 2016 by Hachette Book Group

Cover design and illustration by Marlyn Dantes

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017

Translation © Zuzana Trstenská, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-655-1

Pre Shelby

PROLÓG

Do riti s tebou, Marc Jacobs! Tieto slová mi vírili v mysli tesne predtým, ako som padla dozadu a preletela cez zábradlie eskalátora v nákupnom centre Nordstrom.

Bola sobota desať hodín dopoludnia, no obchod už bol plný nakupujúcich, ktorí podľahli sladkému mámeniu voňavej kože a stodolárových krémov spôsobujúcich závislosť a vyprázdňujúcich peňaženky. Viem o tom svoje. Ani ja som neodolala spevu sirén tohto nákupného pekla a teraz som za to pykala. Prv ako som spadla, uháňala som nahor pohyblivými schodmi, nadávala som ako šialená a pripravovala som sa postaviť sa zoči-voči zákazníkemu centru.

Mala som jednoduchý plán – prosíkať. Tú lesklú červenú koženú kabelku jednoducho *musia* vziať späť, hoci som ju niekoľko dní nosila a moja päťročná dcéra prednedávnom ozdobil jeden bok hlbokým škrabancom. Nešťastnou náhodou kabelku zohavila paličkou na jedenie číny, ktorá sa v jej rukách na chvíľu premenila na svetelný meč. Dúfala som, že ktokoľvek dnes bude v zákazníckom centre, bude mať zlý zrak či súcitné srdce, alebo najlepšie oboje. Ako som sa drala nahor eskalátorom, usilovala som sa udržať lesklú striebornú škatuľu čo najďalej od premočného kabáta a kvapkajúceho dáždika, aby som cennému obsahu

nespôsobilá ešte väčšiu ujmu. V druhej ruke som zvierala kávu. Vriaca tekutina mi vyprskla na prsty, pokropila mi rukáv i pomaly sa sunúci kov podou mnou.

Aj ja som vrela, lebo som chvíľu predtým narazila na dve „kamarátky“ zo strednej a ich nevelmi dobre zakrývané urážky ma zahanbili viac ako súčasný stav mojich vlasoch.

„Vyzeráš tak domácky,“ zahrkútala jedna, keď si ma prezrela od hlavy po päty. S druhou si pod dokonale vyfúkanými ofinami vymenili veľavravné pohľady. „Kiežby som si aj ja mohla obliecť niečo také, ale musím dbať na to, že môžem stretnúť niektorého z Billových klientov,“ poznamenala Betsy. V uniforme matiek z prestížnej Main Line – v dizajnerských džínsoch, čižmách s kožušinkou a v prešívanom kabáte – pôsobila čerstvo a sebavedome.

„Žiaľ, nie všetky môžeme nosiť tepláky,“ rypla do mňa Ellen a z dokonalého, pilatesom vytrénovaného brucha si zmietla neviditeľnú smietku. Natoľko ma vykoľajili, že som tam len stála a priala som si, aby som sa mohla prepadnúť pod mramorovú podlahu. Nedokázala som dokonca ani klamať a priznala som, že som prišla vrátiť pridrahú kabelku. Venovali mi lútostivé úsmevy a vošli do obuvi.

Betsy Claibornovú vychovávala len mama – presne ako mňa –, a hoci ani nedokončila vysokú školu, správala sa ako Jackie Kennedyová. A Ellen Hadleyová honila chlapom na počkanie, no potom schudla tridsať kíľ a vydala sa za dediča čistiarenského impéria. Teraz sa obe vozia na rangeroveroch, berú svoje deti do „klubu“ a v obchodných centrách prepádajú nevyspaté matky, ktoré nemajú čas na cvičenie. Bola som taká rozčúlená, že som sa až triasla, keď som nastúpila na eskalátor, preklínajúc tie dve, svoj bankový účet, manžela, a dokonca aj samotného Marca Jacobsa za jeho kabelku za 598 dolárov, ktorú musím vrátiť, aby bolo z čoho zaplatiť vodu a detského lekára.

Do tej kabelky som sa zaľúbila a mohla som ju nosiť dva týždne – do práce, do obchodu, na základnú školu, na kurz írskych tancov, znova do obchodu a na pizzu. Nie do štýlovej reštaurácie, nie do butiky, dokonca som ju nemala ani v luxusnej knižnici v Bryn Mawri, kam som zašla so synom, lebo tam majú lepšiu zbierku *Vláčika Tomáša* a menej nechutný koberec. Tá kabelka bola ako ten povestný strom, ktorý padne v lese. Ak ju nevideli tie protivné „profesionálne“ matere z Main Line, jestvovala vôbec?

Aby som však bola úprimná, nekúpila som si ju len preto, aby mi ju ostatné závideli. Bola ako kotva z červenej kože, ktorá ma tenkou zlatou retiazkou pútala k môjmu predchádzajúcemu životu. Boli to očka k môjmu *skutočnému* ja, k tomu štýlovému a zábavnému a spontánnemu ja, ktoré nosilo moderné, čisté oblečenie, po pol šiestej jedlo v reštauráciách, pozeralo zahraničné filmy, čítalo najmodernejšie romány a spoznávalo svoju tvár v zrkadle. Tá kabelka znamenala, že som ešte stále Abbey, nie „maminka“ alebo „pani Laheyová“. A mohla by moje dávne ja udržať pri živote ešte chvíľku, kým by sa retiazka pod náporom neroztrhla a navždy by ma neuvrhla do temnej priepasti matiek z predmestia.

Keď uvážim, ako sa mi v poslednom čase darilo, možno bolo dobre, že som sa zrútila na studenú mramorovú podlahu v Nordstrome.

Skutočne som už potrebovala oddych.

PRVÁ KAPITOLA

Deň pred nehodou sa začal ako každé iné ráno môjho života – chaosom. Pes štekal, malý syn plakal, dcérka sa opäť pomohla v posteli a môj manžel Jimmy bol dávno v práci. Je záhradný architekt, má vlastnú firmu a väčšinou odchádza z domu okolo piatej ráno. Potichu si nájde oblečenie, obed a kanady a potom vyklízne zadným vchodom ako zlodej.

Vždy sa usiloval nezobudiť nás a pohyboval sa tak potichu, ako mu to jeho urastené telo a ťažké kroky dovoľovali, ale skoré vstávanie musí byť dedičné, lebo bez ohľadu na to, ako potichu sa vykradol z domu, jedno z jeho malých detí hneď vycítilo zmenu v rodičovskej atmosfére a zobudilo sa vo chvíli, keď Jimmyho auto vycúvalo z príjazdovej cesty. Dnes sa zobudili obe.

A tak dvadsať minút po piatej ráno, tesne predtým, ako mi Channing Tatum podal kľúče od vysnívaneho domu, som sa s trhnutím prebrala. O dve minúty som už zápasila so štrnásťapolkilovým Samom, aby som ho dostala z postieľky. Zobrala som ho na ruky a na chodbe som začula tlmené vzlyky. Najprv som uvidela známe žlté škvrny a zhúžvané obliečky a potom som v bielom plastovom koši na bielizeň našla kôpku v tvare dievčatka.

„Nenávidíš ma. Viem, že je to tak,“ povedala hromádka prikrytá špinavou bielizňou.

„Glo, na psychologické zbrane takéhoto kalibru je priskoro,“ napomenula som ju. „Trochu si sa pocikala, nič sa nedeje.“

„Ale deje!“ zvrieskol kôš. „V škôlke sa nikto iný nepocikáva!“

„Podľa mňa sa veľa detí pocikáva,“ presviedčala som ju. „Pozri sa na Sama. Je pocikávaný dvadsaťštyri hodín denne.“

„No on je bábätko, takže sa neráta!“ odsekla. „Už nikdy v živote nepôjdem do škôlky!“

Mysli, maminka, povedala som si v duchu a striasla som zo seba rannú hmlu. Mali sme za sebou len štyri minúty dňa a jeden z nás sa už celkom vážne vyhrážal.

Pustila som syna na zem, aby mohol liezť k nejakému kontrabandu, a čupla som si vedľa kopy bielizne. Spod spodkov, mikín a legín som vyhrabala svoju dcéru a pritiahla som ju k sebe. Pocítila som jej známy teplý dych, videla som jej strapaté hnedé kučery aj krepové pyžamo.

„Prezradím ti tajomstvo,“ zašepkala som. „Vieš, kto sa pocikával až do desiatich rokov?“

„Kto?“

„Ocko.“

„Náš ocko?“

„Áno, náš ocko. Stále sa pocikával.“

Utišila sa, a tak som pokračovala a pridala som do príbehu trochu drámy. „A keďže spával na hornej posteli, všetko kvapkalo na uja Pata.“

Od údivu vypeštila oči a otvorila ústa.

„Jedného dňa mu však močový mechúr narástol a zosilnel, takže vydržal celú noc a nikdy viac sa mu to nestalo. A presne to čaká aj teba. Budeš rásť a mechúr ťa dobehne tak ako ocka.“

„Vážne?“

„Rozhodne,“ povedala som a silno som ju objala. Jej váhu som skoro necítila. Hoci bola o tri a pol roka staršia od svojho brata, bola len o čosi ťažšia.

Musela mi uveriť, lebo na mňa uprela svoje obrovské hnedé oči a na chvíľku som mala pocit, že ma obdaruje svojím úchvatným úškrnom. Lenže o sekundu neskôr jej radar nastavený na malého brata zachytil Sama pri žutí ružového šľahača, ktorý patril k Barbie šéfkuchárke. Vyskočila a ja som narazila do knižnice. Vypukol zápas v preťahovaní, ktorý pravdepodobne otestuje kvalitu materiálov od Mattela, čo mi však poskytlo dostatok času, aby som zbehla na prízemie a zapla kávovar.

Dnes budem potrebovať extra dávku kofeínu. Možno dokonca kofeínovú infúziu.

Po trojhodinovom rannom šialenstve sme konečne sedeli v aute aj so všetkými ruksakmi, leporelami, desiatami, obedmi, pohárkami, podložkami, dáždnikmi v tvare zvieratiek a – pre istotu – i s náhradnými nohavičkami. Ja som si tiež zobrala všetko potrebné: notebook, diár, fľašu na vodu, cestovnú zubnú kefku a na sedadle spolujazdca trónila moja nová kabelka a červenala sa od hanby, že sa ocitla v takomto ošumelom prostredí.

Chcela som, aby sa kabelka cítila hrdo, a tak som premýšľala nad trochu modernejším oblečením, ale opäť u mňa zvíťazilo pohodlie nad štýlom. Chvíľku som civela na môj najlepším pracovný odev, vypasovaný nohavicový kostým, a predstavovala som si svoje televízne ja, ako klopká opätkami po chodníku a v zasadacej miestnosti všetkých ohúri, potom som však tento obraz vytlačila z mysle. Stačila predstava a už som bola unavená z vysokých opätkov, ktoré by som potrebovala, nehovoriac o výdajoch za čistiareň. Preto som sa radšej rozhodla pre svoju zvyčajnú uniformu: sukňu, svetrík a balerínky.

Dnešná verzia pozostávala z tmavosivej ceruzkovej sukne, bieleho trička s dlhými rukávami a deväť rokov starého levanduľového kašmírového svetrika s popraskanými perleťovými gombíkmi, spod

ktorých presvitalo zájdené striebro. Aj keď by ma väčšina ľudí opísala ako „chudú“, aspoň keď som oblečená, predsa len potrebujem superspevňujúce pančušky, aby mi zakryli a stiahli ovisnuté brucho po pôrodoch, ktorého sa neviem zbaviť. Jedného dňa sa porátam s piatimi kilami navyše, možno sa zapíšem na spinning alebo na jogu, no nateraz sú mojím riešením sťahovačky. Fungovalo to. Zips na sukni som zapla niekoľkými rýchlymi ťahmi. Prípravu som dokončila čiernou maskarou na mihalniciach nad modrosivými očami, ale vynechala som korektor na kruhy pod očami aj farbu na líčka. Do našej kancelárie aj tak nechodil nikto dôležitý.

Moje vlasy boli samostatná kapitola. Kedysi boli mojou pýchou a radosťou a stali sa predmetom mnohých experimentov a zlepšovania, lenže teraz som mala asi dva centimetre odrastených hnedých vlasov a asi dva centimetre rozštiepených končekov a môj melír sa už dávno zmenil z blond na medený. Dnes som ako väčšinou nemala čas na úpravu. Pozrela som sa do spätného zrkadla a stiahla som si vlasy do drdola. V zrkadle som videla aj to, ako Gloria zazerá na Sama. Stále sa hnevala pre rannú zvalu. Určite plánovala pomstu, hoci Sam sa ju veselým hláskom usiloval uchlácholiť dopletenou verzou pesničky *Sedí mucha na stene*.

„Sklapni!“ skríkla Gloria. „To sú neni správne slová!“

„Po prvé, sklapni sa nehovorí, po druhé, vraví sa nie sú!“ napomenula som ju svojím najsebaistejším materinským hlasom. „A, prosím ťa, nekrič na brata.“

„Keď on mi tak strašne lezie na nervy!“ zvolala a od zlosti zaťala päsť.

„To ti verím,“ uznala som, „ale radšej si dávaj pozor, čoskoro ťa prerastie.“

Neskoro som si uvedomila, čo som povedala, a prekliala som uštipačnú matku v sebe. Nikdy nebol dobrý nápad spomínať Gloriinu váhu a výšku, najmä nie cestou do škôlky, kde si až bolestivo uvedomovala, že je najmenšia v triede.

Na moje prekvapenie slzy nahradilo čosi iné. „Prečo som taká malá, maminka?“ položila mi otázku, ktorej som sa desila.

„Nie si malá,“ zaklamala som.

„Áno, som, mami!“ vyštekla a jej ostrý tón mi na chvíľu poskytol pohľad do budúcnosti na Gloriu v puberte. „Prečo?“

„Nuž, ľudia sú rôzni a ty si maličká,“ vysvetlila som jej. „Narastieš. Len buď trpezlivá.“

No vedela som, že to tak nie je. Gloria bola malá a pravdepodobne taká aj ostane. Podľa mnohých špecialistov, ktorých sme navštívili počas tehotenstva a hneď po Glorinom narodení, v dôsledku problémov s placentou trpela obmedzeným vnútro-maternicovým rastom. Hoci mala mať v mojom tele hody, namiesto toho sa deväť mesiacov živila odrobinkami. Netrpela nijakými kognitívnymi poruchami, ale bola malinká, jedla málo a mala nízku hmotnosť aj malú výšku. Pre dieťa, ktoré malo rodičov nadpriemerne vysokých, to bolo nespravodlivé. Navyše keď jeho mladší brat lámal rekordy. Našťastie sme zastavili na parkovisku pred školou skôr, ako stihla vymyslieť ďalšiu otázku.

Základná škola v Grange Hille z diaľky vyzerala príjemne. Príjazdovú cestu lemovali čerešne, pred budovou sa rozprestieral veľký trávnik a okolo stožiara s vlajkou boli vysadené kvety. Zblízka však pripomínala proletárske Rusko: betónové steny, vetché drevené dvere a viacero zamurovaných okien. Niekoľko desaťročí nič nerenovovali a ani poriadne nevyčistili. Triedy boli preplnené, o bezpečnosť sa nik nestaral a v zime tam bolo tak horúco, že deti chodili v prepotených tričkách. Nikto si to nevšímal ani sa nestážoval. Všetci sme boli veteráni štátnych škôl.

Odopla som deti, vyložila náklad, chytila som Sama skôr, ako vliezol na cestu, a potom som obe malé telá nasmerovala k dverám školy. S úsmevom a priateľským prikyvovaním som preklúčkovala okolo dlhého hada strieborných minivanov, mamičiek zavretých celé dni doma, ktoré sa zúfalo chceli s niekým

porozprávať, aj okolo pomýleného dedka s kvapkajúcou desiatiovou škatuľkou, pričom som ani na chvíľu nespomalila. Dedko pravdepodobne dúfal, že sa nad ním niekto zľutuje, ale dnes to nebudem ja. Vedela som, že mám presne dvadsaťosem minút, aby som Gloriu dostala dnu, odviezla Sama a dorazila do práce šesťnásť kilometrov odtiaľto v Conshohockene. Tvárila som sa, že nevidím vedúcu jedálne, keď mi zamávala, aby som sa pri nej pristavila, ale podarilo sa mi zakývať mojej tehotnej susedke Mary Anne, ktorá okolo nás prešla aj so svojimi tromi chlapcami. Tento víkend sa s ňou porozprávam cez plot. Alebo o pätnásť rokov.

Vnútri sa Gloria po rýchlej puse vybrala do triedy. S chlpatou čiapkou na hlave, s obrovským ruksakom na chrbte a v čižmičkách zmizla na chodbe. So Samom sme stáli a sledovali, ako odchádza. Vyzerala tak sebaisto a schopne. Ranná mrzutosť bola v čase prenikavého zvonenia už dávno zabudnutá.

„Sesta papa,“ zabľabotal Sam a vrátil ma do reality.

„Podme, drobec, odveziem ťa k dedkovi,“ povedala som.

Ak Gloriina škola pripomínala komunistické Rusko, tak Samov deň bol návštevou Stredozeme. Jimmyho otec Miles, nežný, no zábudlivý Ír, sa staral o Sama, kým som bola v práci. V priebehu desiatich rokov vlastnil veľké množstvo firmičiek: tesárstvo, maľovanie domov, autoopravovňu, krátky čas dokonca vystupoval ako írsky dídžej (v našom meste bol prekvapivo populárny). Jeho dom bol pre malého chlapca ako raj – všade plno náradia, ručne vyrobených drevených hračiek, hrdzavých udíc, gramofónov zo šesťdesiatych rokov minulého storočia a súčiastok zo starých áut. U deda síce Sam netrúvil veľa času s rovesníkmi, ale takýmto tempom nám bude vedieť opraviť karburátor či strechu ako šesťročný.

Milesov dom nebýval vždy taký mužský brloh. Keď žila Jimmyho mama, dvojposchodový tehlový príbytok žiaril čistotou

a panoval v ňom poriadok aj napriek tomu, že v ňom vystrájali štyria chlapci. Lenže odkedy pred piatimi rokmi umrela, nezostala po nej ani stopa – okrem jednej izby v prednej časti, kam nesmel vstúpiť ani Sam. Miles ju udržiaval takú, akú ju jeho milovaná Jane zanechala. Akoby mohla každú chvíľu vojsť a spýtať sa, kto pohol jej porcelánovými soškami a prečo sú závesy stále zatiahnuté.

Keď som zastavila pri obrubníku, žalúdok mi znova stiahol pocit materinskej viny, no v tomto prípade nielen kvôli synovi, ale aj kvôli svokrovi. Ako sa stalo, že sedemdesiatdeväťročný maliar na dôchodku, o ktorého by sa už mal niekto starať, opatroval nášho živého syna? Sam by mal byť v jasliach alebo s mladou opatrovateľkou. Mal by si kresliť a spievať detské pesničky, nie pozeráť vedomostné súťaže a žrebovanie lotérie. A Miles by mal čítať noviny a driemať na gauči, nie trápiť sa s plienkami, krémikmi a so záchvatmi zlosti. Odkedy však manželovo podnikanie zvalcovala recesia, nemali sme dostatok peňazí ani na jasle, ani na opatrovateľku. Vedela som, že Miles Sama zbožňuje a Sam zbožňuje Milesa, ale aj tak som sa bála. Dedko čoraz viac zabúdala a pohyboval sa oveľa pomalšie ako kedysi.

„Je to len dočasné, je to len dočasné, je to len dočasné,“ opakovala som si, keď som vyberala Sama zo sedačky zafrkanej mliekom. Položila som ho na trávku, schmatla som jeho tašku a milovanú plyšovú žirafu a kráčala som za ním, keď liezol po chodníku k domu.

Dvere sa otvorili a vyšiel Miles. V hrubom svetri, s vlne- nou čiapkou a vyrezávanou palicou v ruke vyzeral ako umelecké stvárnenie starého otca.

„Dobré ráno, chlápätko!“ zvolal a šuchtavým krokom išiel naproti Samovi. Zrobenou rukou nežne chytil vnuka za rúčku.

„Ahoj, dedo,“ pozdravila som ho a podala som mu Samove veci. Klakla som si, aby som Sama pobožkala na hlavu, a potom som sa rozbehla k autu. Cestou som zakričala posledné príkazy:

„Dohliadni, aby si po obede pospal! V taške je krém. A už nijakú fazuľu!“

Naštartovala som a sledovala som, ako Miles Samovi pomáha hore schodmi. Malo by ma upokojiť, akí sú spolu šťastní, ale pri predstave, že nasledujúcich osem hodín budem bez neho a bez jeho bľabotania, smiechu a malých pádov, som si musela zahryznúť do pery, aby som sa nerozplakala.

Do práce v agentúre pre vzťahy s verejnosťou Elkins Public Relations som prišla len niekoľko sekúnd pred šéfkou, novú tašku som hodila pod vratký sivý stôl, otvorila som prenosnú šálku na kávu a uprene som sa zadívala na monitor, akoby som už niekoľko hodín pozorne čítala e-maily.

„Čááu, Abbey!“ zapriadla Charlotte, moja bývala podriadená a teraz moja nadriadená s dokonalým drdolom, s dokonalým zadkom a v dokonalej blúzke.

„Dobré ráno,“ odvetila som a stále som hľadela na počítač. „Uvidíme sa o niekoľko minút.“

„Vlastne sa s tebou potrebujem porozprávať ešte pred schôdzou,“ odvetila a ani sa na mňa nepozrela, keď ladnou chôdzou prešla do svojej kancelárie.

Samozrejme, že potrebuješ, pomyslela som si. *Chceš, aby som ťa informovala o práci, lebo si vždy priveľmi zaneprázdnená pchaním sa do zadku, takže nemáš čas naozaj pracovať.* Vzdychna som si, kopla som do ramienok kabelky omotaných okolo mojich nôh a schmatla som notebook. Keď som prechádzala okolo svojej najlepšej kamarátky Jules, vystrúhala som grimasu. Tiež predstierala, že pracuje, hoci v skutočnosti sledovala instagram nového kuriéra, ktorý nám nosil poštu.

O niekoľko sekúnd som stála v kancelárii zaliatej svetlom a preplnenej kožou a pripomínala som si, že jej *nemám* dať nijaké

informácie a *nemám* zaplňať ticho zvyčajným bľabotáním. Charlotte sa pohodlne usadila v kresle, ale neponúkla ma, aby som si sadla. Železný drdol, ako som ju prezývala, sa pustil do svojho zvyčajného výsluchu:

„Tákžéeé, čo je nové u našich priateľov z Maxim Pestu?“

Nadýchla som sa.

„S Jules sme na dnes pripravili jesennú e-mailovú smršť, čakáme už len na poslednú fotku od klienta,“ oznámila som jej a predstierala som, že nevidím, ako mi očami prebehla z vyblednutého svetra k ošúchaným balerínkam. „A naozaj som sa zo všetkých síl usilovala spropagovať ploštice. Zopár novinárov prejavilo záujem, ale zatiaľ nemám nič definitívne.“

Vlastne som mala celkom dobré šance. Niekoľko týždňov som sa aj ja trochu vtierala a vďaka tomu som bola len kúsok od toho, aby som získala novinára z *New York Times*, ktorý by urobil rozhovor s naším klientom Maxom DiSabatino o prísne tajnom prostriedku proti plošticiam, na ktorom pracoval. Max bol zakladateľ a majiteľ Maxim Pestu, najväčšej siete predajní s prípravkami proti škodcom vo Filadelfii a v jej okolí. Zároveň to bol natoľko desivý a prchký chlap, že som kvôli nemu prebdela viac nocí než kvôli Samovi, keď mu rástli zúbky. Komunikačná stratégia jeho spoločnosti bola mojou hlavnou úlohou vo firme.

Kým som sa stala matkou, reprezentovala som najlepších a najnáročnejších klientov našej agentúry: webových dizajnérov, reštaurácie, architektonické firmy a Ligu umenia. Lenže teraz som už nemohla toľko cestovať ani chodiť s klientmi večer na pohárik, a keďže Charlotte povýšili na viceprezidentku vzťahov s verejnosťou, prischli mi klienti, ktorých nikto nechcel: deraťtízatori, výrobcovia chemických prípravkov, farmy zaoberajúce sa pestovaním húb. Ak išlo o produkty, na ktoré ľudia nechceli myslieť, klient bol môj. A ak to bolo niečo, na čom som chcela pracovať – niečo, čo sa týkalo múzeí, umelcov či medicíny –,

Charlotte si to buď nechala pre seba, alebo to pridělila niektorému zo svojich klonov, ktorý práve vybrala na kastingu.

Článok v *New York Times* však bol výnimočný, a keby sa mi ho podarilo zariadiť, mohla by som niekoľko mesiacov žiť z tohto úspechu bez toho, aby sa ma klient alebo Charlotte pýtali: „Čo ďalej?“ Navyše v novembri som mala dostať prémie, takže načasovanie nemohlo byť lepšie. Vedela som, že o tom ešte nemôžem hovoriť. Keby som jej svoj zámer prezradila, vyhlásila by to na schôdzi, akoby to bol jej nápad, a potom by som ju mala stále v päťach. A keby článok nevyšiel, vyzeralo by to, že som zlyhala v niečom, čo bolo od začiatku nemožné. *Nič neurav*, zopakovala som si v duchu a pomaly som sa snažila vycúvať z jej kancelárie.

No nenechala ma odísť len tak. „Abigail. Určite je niečo, na čom pracuješ,“ zatiahla a neveriacky pokrčila nosom. „Vieš, aký je tento klient pre firmu dôležitý. A pre Richarda.“

„Ver mi, pracujem,“ uistila som ju, ale pri mene nášho majiteľa Richarda Elkinsa som strýpla. „Nie je to práve vzrušujúci produkt. Mali sme tu ďalšiu masovú strelbu a tento rok budú voľby. Nikoho nezaujímajú chrobáky.“

„Našou prácou je prinútiť ich, aby sa o ne zaujímali!“ odsekla. Nato sa predklonila a neveriacky sa na mňa pozrela. „Už sa tomuto klientovi venuješ nejaký čas. Nemáš vôbec nič?“

Spochybnila moje schopnosti! Vnútri som revala. *Napriek môjmu mierne neupravenému zovňajšku som vo svojej práci naozaj dobrá!* chcela som zvriesknúť. *Samozrejme, že niečo mám. Za týždeň mám viac príležitostí dostať sa do novín, ako si ty mala za celú kariéru.* Zahryzla som si však do jazyka a civela som na malé krištáľové hodiny na jej stole.

Po chvíľke som ju počula vzdychnúť. „Ak je táto úloha pre teba príťažká, mal by ti s ňou niekto pomôcť. Napríklad Britney. Má dobré nápady.“